

Mondhatni bogaras

Szeptember vége volt, még rövidujjas idő. Életem első költözése. Félttem és vártam is. A kisvárosi gyerek a nagyvárosban: klasszikus történet. Kevés elsőéves kapott helyet a bentlakásban, én szerencsés voltam, vagy legalábbis akkor még azt hittem. A kisköves utcákon emberek ezrei közt haladtam, majd letértem amerre a telefonom mutatta. Az épülethez közelítve a járókelők egyre fogyatkoztak, a beton egyre csorbább lett, a hiányzó darabkákat esővíz töltötte fel. Az olcsó gyorskajaldákból áradó égett olaj szaga letelepedett a levegőre, a szűk tömbházak pedig bezárták maguk közé a fullasztó párát. Megérkeztem az épület elé. A tömeg eltűnt, én maradtam.

A bentlakás előtt egy hatalmas fa állt, egy villanyoszlop kábele leszakadt, és a faágakon lógott. A biciklitartóban egy félig ellopott kerékpár árválkodott: váza még volt, kereke már nem. A leszakadt villanydrót végét valaki a bicikli kormányához kötötte. Egy kisebb tónak megfelelő pocsolya terült el az út közepén, az autók is inkább kikerülték. Sosem tudtam meg milyen mély lehetett. A bentlakás évek óta nem látott festéket, csak a graffitik adtak neki életjelet.

A legfelső emeleten kaptam szobát, az utolsó előtti ajtó mögött. Öten laktunk húsz négyzetméteren. A többiek már elhelyezkedtek, nekem egy felső ágy jutott. A szekrények tele voltak, így kipakoltam egyet és elfoglaltam a magam kis helyét. Az asztal épp a szoba közepén állt, naponta belerúgtam. A padlón sokszor már nem volt hova lépni.

A szobatársaim nem voltak rossz emberek. Sőt, értelmesek voltak, de ha én nem vittem le a szemetet, akkor azt senki nem vitte le. Ha én nem pakoltam össze az asztalon vagy a hűtőben, csak egyre rosszabb lett. Az emeleten egyetlen fürdő volt, négy fürkével – ebből az egyiknek egy óriási lyuk tátongott az ajtaján, a másik pedig nem működött. Így száz emberre maradt két fürke.

A nappalok viszont jól teltek. Ismerkedtem, szórakoztam, próbáltam megértetni magam, bár a nyelvet még nem beszéltem tökéletesen. A bentlakás előtt gyakran játszottunk egy nyolcéves roma kisfiúval, aki vízipisztollyal terrorizált minket, és közölte, hogy az ő területén vagyunk. Lábteniszeztünk is. Összekötöttünk egy csomagrogzító gumipókot két kukával, az volt a háló. Ha valaki hozzáért a hálóhoz elborult a kuka, össze kellett szednie a kiborult szemetet. A labda sáros volt a környező tócsáktól, és előszeretettel fejelgettük, koszosabbak már úgysem lehettünk.

Az éjszakákkal volt gond. Mindig is szigorúan figyeltem az alvásomra. Ha fél órával kevesebbet alszom, már az is kihat az egész napomra: ingerültség, homály, lustaság. A négy szobatársam közül az egyik alkoholistá volt, a másik három pedig láncreakcióban horkolt. Az egyik elkezdte, a másik átvette, a harmadik rátett egy lapáttal. Egyikük olyan mély hangon horkolt, hogy az ágyam is beleremegett. A másik levegőért kapkodott, a harmadik pedig mintha sípot nyelt volna. Hajnalban az alkoholista érkezett utoljára, egy órán keresztül még kortyolgatott az ágyban. Reggel ötkor csörögtek az ébresztői, legalább húsz. Egyiket sem hallotta meg. Csak én. Még most is libabőrös leszek, ha meghallom azt a zenét.

De az élet változásokból áll. Jogunk van a nyugalomhoz. Találtam egy egyszobás albérletet, egész olcsón. Miután kivettem és megmutattam anyának, csak annyit mondott: „Semmi baj, találunk majd jobbat.” Ez fáj. Én azt hittem, hogy életem csúcsát élem, volt egy helyem, ahol ehettem, tanulhattam, pihenhettem egyedül.

Sajnálom, anya, igazad volt. Nem is voltam egyedül.

Pár nap eltelt és csipések jelentek meg a karomon. Ágyi poloskák. Néha láttam egy-egy csótányt is, de azt hittem, a szomszédtól jöttek. Megszoktam. Azt gondoltam, ez a normális. Lecsaptam, amelyiket tudtam. Aztán kiderült, hogy a zuhany is ráz. Egy ideig az edzőterembe jártam tusolni. Egy nap online

órák volt. Megláttam egy csótányt mászni a szőnyegen. Ez volt az utolsó előtti csepp. Elhatároztam, hogy rendbe teszem a lakás minden sarkát. Beszilikonoztam a repedéseket, csapdákat raktam le, befújtam mindennel. Azt hittem, megoldottam. De amikor kihúztam a hűtőt, kimászott alóla a sereg. Fel-alá rohantak, majd eltűntek. Még aznap este beszélgettem a szerelmemmel, mikor felálltam az ágyból. Visszanéztem, ott mászott rajta egy csótány. Nem ültem vissza. Nem feküdtem le többé ott. Elpakoltam és eljöttem az első vonattal. Kedd volt, hajnal négykor már úton voltam.

Később találtam egy lakhatóbb albérletet. Drágább volt, külvárosi, de végre egyedül lehettem. Amit viszont sokan nem tudnak, köztük én sem tudtam, hogy a csótányok megbújnak. Akár egy hosszabbítóba is. De minden rendben lesz. Eddig mindig lett valahogy és most is lesz.

Éjjeli rovarok. Ha egy nappal megmutatja magát, az azt jelenti: már nem fért el a többiek között. Az emberek hasonlóképp élnek. Ha egy gesztusban, egy szóban ott a rosszindulat árnyéka, a mélyben sokkal több lapul.

Bizalmat félvállról

A feltétel nélküli szeretet? Egyre kevésbé hiszek benne. Édesanyám az utolsó, akitől éreztem, de az idő telik, a világ múlandó, én pedig egyre érzékenyebb vagyok erre. Egy csodálatos barátnőm van. Nem találok szavakat arra, mennyire hálás vagyok érte. Aki nem felejt, de megbocsát, aki gyerekes minden jó értelemben és semmi rosszban, akivel nem vívtam soha vitát arról, hogy ki a több a másíknál. Nem vezet, én nem irányítom, kézenfogva fejlődünk egymás mellett, és minden egyes napomért hálás lehetek.

Mégis megnyitom a telefonom és elpárolog belőlem a remény, vagy kinyitom a szemem, körülnézek és látom a szörnyűségeket, amit az emberek művelnek egymás bizalmával. A kétszínűség, amit férfiakról hallok, a lenéző szavak, melyekkel a nőket illetik általánosan, meglepődök, mégha számítok is már rá. És már nem tudom melyik oldalnak higgyek, egyáltalán mióta vannak oldalak? Azt mondják, a férfiak a Marsról jöttek, a nők a Vénuszról. De tényleg nincs egy közös nyelv, amin megérthetnénk egymást? Vaknak érzem magam a kapcsolatomban és a környezetemre fogom. A környezetemre és az én hibáimra, mert nem voltam jó ember. Legtöbbször amikor írok, olyasmiről teszem amit értek, viszont a rövid életemben még nem volt meg az az átlátásom amellyel megérthetném az összes dolgot, melyet tettem, sőt talán nem is fogom soha megérteni. Így, tudtam, hogy az életemről írni más lesz, mint eddig bármi volt.

Sok rosszat tettem, és a mai napig próbálom megérteni, miért. Emlékszem, közel került hozzám egy lány, egy évig tartott talán. Bolondult a macskákért. Én egy évig azt mondtam neki allergiás vagyok rájuk. Még csak nem is utálok a macskákat. Erről és sok másról hazudtam neki, mindenkinek. Vagy egy lánynak, aki pár hét után elmondta, hogy évek óta szerelmes volt belém, én pedig kerülni kezdtem ezután. Írt nekem egy több oldalas levelet, azzal, hogy ha gondolom akkor válaszoljak rá, ha nem, az sem baj. Pár évnek el kellett telnie, hogy rájöjjen mégis baj volt számára, hogy nem válaszoltam.

Egyszerűen a saját világomban voltam, nem törődve másokkal, túl sokáig, túl intenzíven. Persze, volt hogy hazudtam, hogy jártasabbnak tűnjek, hogy érettebbnek tűnjek, vitát elkerüljek, vagy belekeveredjek. Volt, hogy semmit nem is nyertem vele. Túl sok embert összetörtem és bár arról gondolkodni is bűnösnek hangzik, mikor már találtam egy tökéletes embert magam mellé, aki elfogad minden csomagommal együtt, attól még fáj. Ha valamit számít, bánt ami történt. Több mint két éve együtt vagyunk, mégis nem segíthetek magamon, csak most kezd fellángolni bennem a bizonytalanság. Az, hogy létezik-e valódi szerelem? Én képes voltam hazudni, biztos más is képes.

Én rossz voltam mással, bármikor a másik oldalon találhatom magam. És el kellett telnie ennyi időnek, amíg valójában elszánom magamat valaki mellett és sebezhetőnek mutatom magam, hogy érezzem tetteim súlyát. Úgy érzem, nem csupán meg lehetek, meg is leszek sebezve. Mindezt saját magamból merítem. Erre mondják azt, hogy visszajár? Vagy hogy az Úr útjai kifürkészhetetlenek? Átvertem másokat, mindeközben magamnak hazudtam. Kifogásokat találtam, miért tettem mindazt: a kalandért, viccből, az életet élnünk kell. Azt hittem a reszkető kezem szeretem ahogy visszaírok, a mellkasom nyomását, ahogy olyat teszek, amiről sosem szeretnék beszélni. Az igazság az, hogy féltem.

Féltem attól, hogy valaha lehetnék én a másik oldalon, lehetnék egy kapcsolatban valaha az áldozat, a sebezhető fél. És előbb tettem rosszat, mint velem tehetnének. Mit mondhatnék, iniciativa. Az utóbbi időben érzem, hogy gyógyulok. Tudom, mert nagyon fáj. És ha megkérdem „szeretsz-e még” akkor azt csakis magam miatt kérdem, ő nem tett semmi rosszat. Esténként elfordulok, halkán gyűlni kezdenek a könnyek a szememben. Melegszik és nedvesedik a szemhéjam. Némán, mozdulatlan kiadom magamból, azt amit kimondani félek, hogy biztos szerethet-e valaki? Amennyi ember büszke lehet rám, annál több csalódott bennem, és úgy érzem nincs jogom itt lenni. Egy olyan ember mellett, aki szeret.

A bűnbeesés talán az, amikor közömbösek vagyunk a jövőnk dolgai iránt. A szeretetet akkor kezdtem el értékelni, amikor rettegni kezdtem tőle.

Pénzt vagy életet

Soha nem engedtem könnyen a pénzt a markomból. A jövő kiszámíthatatlan, ezt már gyerekként megtanultam. De nem gyűjtöttem mohóságból, csak védekezésből. Valaki defenzív, valaki támad. Valaki retteg tőle és valaki szerelmes belé. Egyik sem helyes. De inkább leszek az óvatos, mint aki gyűrött eurók textúrájával simogatja a saját tenyerét, fémpénzek elköltése után szagolja a markát.

Kevés dolog van, ami a nemtetszésem nyilvánítja ki, de a jelentőség, amelyet az emberek a pénznek tulajdonítanak kiborító. Egy papírfecni, aminek csak annyi az értéke, amennyit a közösség tulajdonít neki. Azt mondják, a pénz mozgatja a világot, de ez a legfelszínesebb, legprimitívebb gondolat, amit valaha hallottam. Fontos ennünk és laknunk. Szép dolog elérni a vágyainkat, amelyeknek nincs valódi határa. De a világot az Isteni akarat mozgatja, illetve az ember kielégíthetetlen természete. A papír mely elvakítja a többséget csupán egy eszköz ennek kinyilvánítására, mely univerzálisabbá teszi az emberek közötti cserét. Egy eszköz nem jelent hatalmat. Mi lesz ha egy nap azt mondják a felhalmozott pénzünk már nem ér semmit? Mekkora hatalmat adhat egyáltalán egy lakatlan szigeten? Egy félig szigetelt takarót jobb esetben.

Szörnyű látni, ahogy az emberek szolgásgba kényszerítik egymást, önmagukat, elnyerni számukra idegen emberek elfogadását, beleesnek abba a csapdába, hogy nekik mindarra szükségük van, amit megvesznek. Ahogy egyre jobban megértettem a világot, úgy láttam meg, hogy nem csak a nélkülözők, hanem a leggazdagabbak is ugyanúgy rabjai a pénznek. Azt hittem gyerekként létezik az az összeg, amely után már nem kell aggódni soha, de senki nem él olyan könnyen mint azt hittem. Arra is rájöttem, hogy egy illúzió is lehet valós és ha a többség azt mondja valamire, hogy igazi, akkor nincs mit tenni, nekem is játszanom kell. A könyvek is illúziók, maga az idő is, de ezen világnézet nem összeférhető a modern élettel.

Én is szeretnék úgy tankolni, hogy pisloghassak nyugodtan, ne meredjen rá a szemem az üzemanyag árakra. Szeretném ha nem kéne leüljek mielőtt felnyitjuk a számlákat. Elmosódik a határ a szükségletek és vágyak között. Szeretném kicserélni azt a sírkövet a temetőben. A sírkő szép. Biztos sokba került.

Csak egy hiba van benne. Egy apró helyesírási hiba. És most már nem tudom nem észrevenni. Az ilyen esetekben érzem, ahogy körbeölel a közönyös valóság. Nem hagyom, hogy az életem célja a pénz végtelen hajszolása legyen, annyit szeretnék csupán, amennyit úgy érzem minden ember megérdemel.

Sokat gondolkodom azokra, akik nincsenek már köztünk. Főképp tatámra, a konyhában lévő flakonokra, melyekben sosem víz volt. Kiskoromban jól meghúztam szomjamban a pálinkáját, azóta keserű maradt az arcom. A nagyszüleim háza, a legrégebbi emlékeim ott játszódtak talán. Színek és formák kutyvasza jár a fejemben, a kutyák és a fák, a padlás és a tyúk. „Zúzónak” kezdett el szólítani magyarázatom után kitörtem egyszer a szitaajtajukat.

Hét éves voltam, amikor nem tudtam másra gondolni, csak a halálra. Azt mondták, utána nincs semmi. De milyen a semmi? Fehér vagy fekete? Mint egy üres szoba, vagy mint az űr? Találtam egy olyan kérdést, amire tényleg nem tudott választ adni nekem senki és a megszállottja lettem. Valahogy nem csodálkozom, hogy abban az időben nem mondták el, mikor meghalt az egyik nagymamám. Valószínű nem volt jó ötlet temetésre vinni a kicsi énem. Pár hónapnak el kellett telnie mire megkérdeztem, hogy mikor látogatjuk meg újra mamát, ahhoz hogy rájójek. A haláltól való félelem előbb-utóbb eltűnik, ahogy gyakorlatiasabb emberekké válunk. A kíváncsiságom pedig eltompult, egy nap amúgy is rájövök majd mi jön a halál után, gondoltam.

A pénzre visszatérve, a vele kapcsolatos érzéseim túlnyomó része a gyermekkoromból származik. Volt egy kölyök a környékünkön. Valahányszor találkoztunk, összeverekedtünk. Egyszer rollert ragadott, az fájt is rendesen. De a gyerekek haragja mindig mélyebbre nyúlik. Később hallottam, hogy a szülei pénzt adnak neki, csak hogy ne menjen haza. Egy ideig rá haragudtam, aztán a szüleire, aztán a pénzre. Ott volt a gyermekkori legjobb barátom, akárhányszor átjött hozzánk jókat játszottunk. Emellett szeretett összeszedni minden pénzt magának amit talált nálunk. Legutóbb pár hónapja hallottam felőle, letartóztatták újra.

Sok ember volt az életemben és idővel lemorzsolódtak. A drogok húztak le egyeseket, másokat a rendőrök vittek el, vagy családi gondok. Valakit minden valódi cél hiánya. Néha visszagondolok és nem értem én miért jutottam ki a lehető legjobban. Volt egy éjszaka, kinn voltunk az utcákon. Néhányan ittak, bűjőcskázunk. Valaki felhívhatta a rendőröket, mivel céltudatosan közelítettünk mindkét oldalról. Annyit láttam mindenki menekülni kezd, le kellett ugranom pár méter magasról és elkezdtem én is szaladni. Csak engem nem értek utol. Könnyen kiválasztottnak vagy szerencsésnek gondolhatnám magam az életben, de kétségeim vannak. Nem érzem, hogy egy jó befejezést érdemlek, gondok nélkül.

Mindenhol jó, de a legjobb nálam

Gyerekként sokszor hallottam: paraszt vagyok. Nem értettem, miért, hiszen egyszerűen csak nem tudtam, hogyan kellene köszönni. Most elmondom, miért tévednek az emberek, mert egyszer s mindenkorra le szeretném bontani ezt a téves elgondolást az illemtől és a gyerekekről. Úgy jöttem a világra, mint a legtöbb ember, nem ismertem senkit. Anyának nem kellett bemutatkoznom, se apámnak vagy testvéremnek. Akárhányszor viszont elmentünk sétálni a kisvárosunkban köszönt nekünk mindenki. Anya visszaköszönt, majd bökdösött engem.

A gyerek számára az illem egy végeláthatatlan aknamező. Ha egy idős embernek szíát mondom, az tiszteletlenség. Ha csókolomot, akkor is, mert 'nem olyan öreg'. Ha ez nem lett volna elég, legtöbb embertől csak annyit hallani: „helló”, visszaköszönni pedig nem illik így. Most ki kell találnom kisebbségként, hogy milyen nyelven köszönjek vissza tisztelettudóan. Az első szó a fiatalabbtól várható, de mi van, ha el sem tudom dönteni, kinek kellene köszönnöm? Akkor mégis honnan tudja

egy gyerek, mi a helyes lépés ebben az illetani sakkjátszmában? Így aztán ki kellett találjam melyik idegennek köszönjek, milyen nyelven, miközben be kellett határolnom, hogy ráncolná-e a szemöldökét ha letegezném.

Mamával sok a gond mostanában, de leginkább anya szenved miattam. Ha csokolomot köszönök, megsértődik, ha legközelebb szíát, akkor is. Meg sem merek szólalni. És néha az új férjét tatának szólítja, néha azt mondja nem éhes, majd fél perc múlva eszik. Félek egyszer újra rátesznek egy műanyag tálat a kályhára, hogy ételt melegítsenek és nem lesz, aki észrevegye, félek egyszer egy komoly autóbalesetbe keverednek, mert persze, hogy visszaadják a jogosítványt felmérések nélkül. Legfőképp anyáért aggódom, bele sem akarok gondolni milyen lehet valakit lassanként elveszíteni, mielőtt elveszítenék.

Egy gyermek életében a legjelentéktelenebb dolgok meghatározóak lehetnek, főképp a „fiad nem tud köszönni” szülő megszegésére irányuló burkolt hatalomjátzmák. Anya mindent jól viselt. Emlékszem, egy-két éves voltam, visszament dolgozni. Átkerültem a család egy ismerőséhez, egy nénihez, akinek a lánya egy tanítónő volt, később az ő osztályába jártam. Játszottam a hatalmas kertben, a kórok és szénabálák között, próbáltam teheneket fejni, megmászni a fákat, kergettek a paszulylevessel, mert nem akartam megenni. A gyermekkori emlékeim túlnyomó része innen származik. Olykor történtek balesetek, elindultam két évesen a traktorral, vagy ráestem háttal az ekére, szép idők voltak. Őt mondanám a valódi mamámnak.

Otthonról viszont szinte semmire nem emlékszek. Anya és apa között aludtam, bátyámnak volt külön szobája mellettünk. Emlékszem nemrég mondta, hogy szinte minden éjjel veszekedtek a szüleink, ekkor már én is nagyobb voltam. Én semmire nem emlékszek. Ha áthallatszódott biztos én is hallottam magam mellett. Az igazság az, hogy sosem értettem mit beszélnek a felnőttek. Mindig olyan bonyolult szavakban beszéltek és olyan magasan, sosem a szemmagasságomban. Érthetetlen szó volt minden, kiszámíthatatlan reakciókkal.

Valóban kevés dolog maradt meg. De azt sosem felejttem, amikor először és utoljára láttam apát sírni. A szoba ajtaja résnyire nyitva volt, én az előszobában lopakodtam. Az ágyon feküdtek, háttal nekem. Nem emlékszem a szavaikra, csak a hangjukra. Apa a takaróba mart. Azóta irtózom néhány anyag hangjától. Mizofóniának hívják, azt hiszem. Ez volt kevéssel a válásuk előtt, az első osztályom megkezdése előtt.

Haragudni nem tudok senkire. Ezer szempontból így volt a legjobb, ahogy történt és nem tudnám ennél sokkal tovább ragozni. Sosem éreztem egy apafigura hiányát az életemben, talán azért, mert ott volt bátyám egy nagy korkülönbséggel, aki mindig támogató, ezek mellett anya is talált egy élettársat később, akinek bár egy jó szava nem volt hozzám soha, nem volt egy rossz sem. Nem voltak veszekedések, sem még gyerekfejjel is megérthető passzív-agresszív megjegyzések. Boldog voltam, mert mindenki az volt.

Tizedik születésnapom lehetett, amikor apa vett nekem egy óriási TV-t. Anya közben próbált annyi pénzt összeszedni, hogy tudjon süteményt csinálni nekem. Az ilyen kontrasztokat később raktam össze. Az igazság az, hogy örültem az ajándékomnak, de sosem kértem. Sosem kértem és még csak szükségem sem volt rá. Ami pedig azt illeti, könnyű jó szülőnek tűnni távolról, felvenni a gondtalanság arcát amikor jól esik, ameddig jól esik. Megvenni azt, amiből kikövetkeztethető a kényelmes életmód és ez elnyerheti az emberek tetszését. Könnyű mindez, a szülő minden öröme a vele járó felelősség nélkül.

A gyerekek nem bolondok. Láttam, ahogy anya felvesz egy boldogabb ábrázatot akárhányszor hozzám szól, láttam a sokkolót, amivel munkába járt a város legveszélyesebb környékére, hogy pénzt hozzon haza, hogy rám költse. Amíg szüleim együtt voltak, annyit hallottam apától, hogy ez sokba kerül, amazt nem engedhetjük meg magunknak. Megtanultam nem kérni dolgokat, anya mégis adott. Megtanultam értékelni a szeretetet, nem ritka pillanatokban, hanem folyamatos erőfeszítés

mutatásában. Anya volt számomra a példa, amelyen akartam lenni, apa pedig akivé nem szeretnék válni. Az évek múlása viszont előhozta az egyedüllét ráncait a homlokán, belőlem pedig egyre párolog a harag és sajnálattá válik. Képtelen vagyok haragudni bárkire is. Mind emberek vagyunk.

Anti-Odüsszeia

Az elmúlt évben minden megváltozott. A felnövés furcsa dolog: ma is ugyanolyannak érzem magam, mint tegnap. Az idő lopakodva dolgozik, majd egy nap közli velem, hogy felnőttem. Nem panaszkodom én, csupán többet látok a törzsek beavatási rítusaiban, mint a „most lettél nagyfiú” születésnapj elgondolásban. Ezáltal én sem éreztem át, kellett majdnem még egy év, amíg el nem költözöm és egy új fejezetet kezdek, ahhoz, hogy megélejem ez mit is jelent.

A felnövés nem egy pillanat, hanem egy felismerés: az élet örömeinek felén túl vagyunk, de a csalódások java még hátra van. Vannak azok a napok, amikor engem is magával ragad a létezés és fel sem tűnik, hogy az egyetlen biztos dolog az idő múlása. Vannak viszont olyan napok, amikor idegesít a fiatalok vihogása, az idősebbek leharcolt tekintete, minden és mindenki. Gyakran túl fiatalnak tartom magam, hogy így érezzek, illetve túl idősnek ahhoz, hogy panaszkodhassak már bármiről is.

Vagyok olyan magas, hogy már látom mi van az asztalon. Egy világ, amely eddig is ott volt, párhuzamosan az enyémmel. Apró hatalmi játszmák. Kimondatlan szavak. Átverések. Amit nem mondanak ki, néha jobb is, ha úgy marad. Nem tartom helyesnek ezt az új világot, amelyet megismertem, az első szakasz a tagadás. Minden ember a saját poklát építi, amikor valami után vágyakozik, de a döntései egyre távolabb viszik attól, amit igazán keres. Azt mondja, a nagyobb jóért cselekszik, a kollektív boldogságért. Haszonelvűség és meggyás, miközben mindez távolabb viszi attól, amit valójában szeretne látni, a valódi együttműködést és kedvességet. Ennek a pokolnak mind látjuk a felszínét a politikában, a házibulikon, a házasságokban, a háborút szenvedő országokban.

A pokol, ha létezik, szerintem üres. Szeretném azt hinni, hogy a legnagyobb szörnyetegnek tartott emberek is megkapják azt az utolsó pillanatot, amelyben átérzik mindazt, amit másokkal tettek, mindent amit valaha elkövettek és mindezt megbánják. Egy embertársunk sem fog a sírnál mélyebbre süllyedni. Én sok rosszat tettem már. Valószínű fogok még. A legnagyobb hibám nem az volt, hogy nem hittem, hanem hogy azt gondoltam, Isten hiszékeny. Hogy bármit megtehetek, ha utána megbánom. Csakhogy így nem Őt csaptam be, hanem magamat. Ezer bűn után megbánhatok mindent és újra elkövethetem, utána is megbocsátana. Csakhogy ez az elgondolás a lelkét pusztítja el az embernek. „Hadd élvezek még egy napot”. Nem is olyan régen még azt hittem, miután túl sokat vívódtam magammal, hogy az egyetlen módja annak, hogy a szenvedélyek eltűnjenek, az az ha kiéljük őket. Azt gondoltam valóban nem lát át rajtam az Úr, vagy az égi törvényekben találtam egy kiskaput. Az egyetlen kis kapu egy keskeny út végén van. Kevesen találják meg. Azóta megtanultam, hogy megbocsájt, de nem hiszékeny, és kegyelmez, de nem felejt. Egyszerre rémiszt és megnyugtat a gondolat, hogy valahol minden számon van tartva. Nem vagyunk emberek, amíg nem uralkodunk magunkon. A nap végén pedig ennyi marad nekünk. Láttam már kíváncsi kisgyerekeket halott kismacskaát rúgdosni, akikre rászóltam és nevettek, láttam már nőverőket és gyilkosokat és a legjobb életüket élő családokat, viszont ezek után is hiszek abban, hogy az ember előbb-utóbb mindent megbán és az utolsó pillanata ezen a földön tiszta lehet. Hiszek abban, hogy senki sem reménytelen és együtt fogunk majd visszatekinteni erre az életünkre egy szebb világból. Minden cselekedetünkre pedig keserűen és szégyenkezve és bölcsebben tekintünk majd. Mindig lesz, aki ezt naivitásnak nevezi, de tudniuk kell: nem az emberekben bízom, hanem abban, hogy minden jóra fordul.

Ki számomra Isten? A legmélyebb ösztönöm, intuícióm arról, hogy mit kellene cselekednem, mely átmutat minden neveltetésen vagy genetikán és egy mélyebb pontról jön. Szeretek magamban időt

tölteni, levetni minden álcát, csak én és Ő, ekkor megismerem mindazt, amire már azt hittem tudom a választ. Amikor újra emberek közé megyek tudom jól, hogy vissza kell vennem a maszkot. A társadalom egy óriási kirakós játék és ha egy bizonyos helyen akarok lenni, akkor jól kell illeszkednem. Csakis így alakul ki az összkép, amelyben én is jelen vagyok. Hogy ki nem Isten? Nem fogja megoldani egy gondomat sem, ha én nem segítek magamon. Kiborítanak a sofőrök akiknek kereszt van a szélvédőjükön, de biztonsági övet nem hordanak.

III. Konrád német király 1140-ben ostrom alá fogta Weinsberg városát. Hosszas küzdelem után megüzente, hogy mindenkit megöl a kastélyban. A lakók tárgyalásra hívták, mondva legalább a nőket engedje szabadon. A király, úriemberként, azt ígérte, hogy a nők szabadon távozhatnak a városból, sőt bármit el is vihetnek, amit elbírnak. A nők megjelentek egy hideg téli napon, hátukon vitték a számukra legdrágább dolgokat: férjeiket, gyermekeiket és egyéb rokonaikat ki a városból. III. Konrád mivel ígéretet tett, szabadon is engedte őket, sőt nevetett. Ahogyan ezek a nők találtak kiutat egy kilátástalan helyzetből, úgy én is szeretnék kiszabadulni a nekem szánt dobozból és mindenki számára jó megoldásokat találni. A boldogságom másokéból ered és ezáltal tudnék beteljesedni. Ha reménytelibb jövőt szeretnék teremteni, elég figyelniük egymásra. Ha minden tönkremegy, arról csakis az emberek közönye tehet, a nemtörődő viselkedésük amivel elsétálnak embertársaik mellett az utcán. A mi generációnk nem háborúban és diktatúrákban nőtt fel. A mi örökségünk a csendes kétségbeesés. A jövő már nem tűnik olyan biztosnak, mint egykor. A fejlődés sem magától értetődő. A munkahelyek eltűnnek, a vagyoni egyenlőtlenség nő, az emberek egyre többen lesznek, egyre zsúfoltabb és drágább helyekre begyömészölve, amelyek nincsenek is a nevükön. Egyre virtuálisabb életet élünk, nem szembesülve az embertársaink nehézségeivel, ez a zsúfolt, szociális magány pedig annyira rémisztő, hogy elfojtjuk magunkban és még a létezését sem fogadjuk el, mert nem akarjuk átérezni.

Ezért próbálkozok. Pár hete vonattal utaztam vissza, egy idegen ordibált a vagonunkon. Az ő gyerekei betegek, közben a házuk is leégett, közben enni sem maradt pénzük. Arról visítózott, hogy ha mindenki gyűjthetne neki csupán egy kis aprót a vonaton, azzal máris megmentenék őt és a családját. Az utasok a modern világi közönnnyel beitatva rá sem néztek az emberre, ő pedig egyre nagyobb kétségbeesés közepette egyre feszültebbé vált. Ránéztem és intettem, hogy van mellettem egy hely, üljön le. Megkérdeztem tőle mi a baj. Elmondta hasonlóan a dolgokat, kérdeztem merre megy. Mondta a városát, ahol lakik de a vonat a másik irányba ment. Közben a csillogó, vadonatúj karórárt is észrevettem a csuklóján. Próbáltam, olyan keményen próbáltam találni megoldást minden problémájára. Majd rácsapott a térdére és annyit mondott: „Ne kérdezz annyit, tudsz nekem pénzt adni?”. Mondtam neki, hogy nem és köszönés nélkül felállt, elkezdett újra ordibálni a problémáiról. Minden egyes héten belekeveredek az ilyesmibe. Ha van rá akár egy kis esély is, hogy valakinek tényleg óriás gondja van, nem leszek az aki rá sem néz, mert tudom milyen érzés mellőzve lenni. Igen, tudom, hogy ezt szokták kijátszani, de azt is tudom hol vannak a határain, mikor mondjak igent és mikor nemet, azt is tudom, hogy nem fogom hagyni hogy bárki is szenvedjen a saját kényelmem érdekében. Ezek mellett vicces amikor próbálnak kihasználni az emberek és váratlanul éri őket egy kis őszinte együttérzés, illetve legbelül megörülök, hogy tényleg nincs akkora gondjuk. Nemrég voltam vért is adni, életemben elsőre. Gondoltam egyet és utánaolvastam, kiderült, hogy egészséges, illetve még alapvető analiziseket is kapok és talán két ember életét is megmentem. Másnap el is mentem, még csak programálás sem kellett. Mindenkinék ajánlom ha megteheti, még ha fél is tőle. Megváltozatta, ahogy látom a világot. Túl távol kerültem attól, hogy érezzem, mennyire törékeny az emberi test. Kezdttem el is felejtetni, hogy hús és vér vagyunk. Ez a tapasztalat újra felébresztette bennem, hogy cselekednem kell ebben a rövid időben ami adatik, illetve a tudatot, hogy élek. Élek. Két különböző dolog tudni és tapasztalni.

Szeretnék egy rövid hálát mondani a sodródó gondolataim közepette. Volt elég nehézség az életemben, hogy értékes leckéket tanuljak, de sosem annyi, hogy egy visszafordíthatatlan útra vezettek volna a hibáim. Elég ember volt körülöttem, akik jó befolyás voltak, így érzem azt, hogy helyem van ebben a világban. Vannak akikre vigyázni akarok és ez sokkal több erőt ad nekem, mintha csupán önmagamért kellene élnem. Egészséges vagyok testileg és mentálisan és úgy érzem mindez több, mint amit valaha

is kérhettem volna. Vannak szörnyű napjaim, de az eddigi tapasztalataim alapján mindig összeálltak a dolgok. Hol képzem el magam tíz év múlva? Szeretnék egy családot. Egy boldog közösséget és pénzügyi biztonságot. Tényleg nincs ennél nagyobb elvárásom. Mindig vágyhatnék többre, hajszolhatnék többet, viszont szeretnék minden illúzió átlátni és a valódi örömekre koncentrálni. Sokan útközben elfelejtik, miért indultak el. Én rendíthetetlen maradok ebben. Túl sokáig próbáltam „igazi férfi” lenni, pedig egész végig azt kellett volna kitűzzem magam elé, hogy jó ember legyek. Egy igazi férfi egy jó ember, se több, se kevesebb. A legnagyobb ajándékot pedig már megkaptam: nem kell aggódnom egy nap sem azért, hogy mi lesz holnap. Sikerült felfognom már nem csupán aggyal, hanem a lelkeimmel, hogy nincs értelme ezen törni magunkat. Minden egyes nap a föld fölött egy jó nap, legyen az akármilyen rossz. Remélem sikerült súrolnom a határát mindannak, amit szavak ki tudnak fejezni. Millió fontos dolgot írhattam volna a történetemből, viszont ezt a tálalást találtam helyesnek, így leírhattam mindent részletesebben mégis alkothattam egy összképet az eddigi életemről.

Odüsszeusz hatalmas sereggel indult útnak és vándorlása során minden társát elveszítette, egyedül tért haza Ithakába. Az én utam ennek épp az ellenkezője volt. Egyedül kezdtem, de nem vagyok már egymagam. Eleinte azt hittem, nincs történetem. Csak egy összefüggő katyvasz. Nem tudom inspirálhatok-e egyáltalán olyan problémák leküzdésével, amik eltörpülnek mások tapasztalatai mellett, illetve nem hiszem bárki más is találkozott volna. Amit tudok, hogy a legtöbb ember külső konfliktusok hiánya miatt inkább önmagában talál problémákat. Mindig lesz valami, amiről úgy érezzük meg kell oldanunk, javítanunk kell rajta. Soha semmi sem lesz tökéletes. A pillanatnyi boldogságunk után újra hajszolni fogjuk a bajokat. Az emberi természet nem változik. Ez a végtelen hajszta tart életben bennünket, de nem ezt jelenti élni. Számomra jöhet bármi, életben vagyok, szóval egész okés minden. Így amíg itt vagyok, nem aggódom, illetve ha már nem leszek, akkor sem.